

תוכן שובר שגרה

טוויסט

גיליון 77 << פרשת בשלח | ז' שבט

איך למנוע סכנה
בטרמפ?
וְ הָרֵב אֲרִיָּה לִוִּי

4.

חדש! מחפש שידוך
וְ הָרֵב יוֹסֵף חַיִּים יַצְחָקִי

9.

על הקול ועל הלב
וְ רֵאיוֹן עִם הוֹדִיָּה בּוֹשָׁאֲרִי

12.

שימו לב: המגזין מכיל תכנים לנשואים בלבד

דבר העור

אחריות.
איזו מילה חמקמקה. 'קיבל אחריות', 'לקח אחריות', 'אחריות היא
אשמה',
הרבה משפטים נזרקים לשיח הציבורי מאז הל באוקטובר, והרבה
שאלות פותחות על טיבה של אחריות, על משמעותה והשלכותיה
של אחריות.
ומה נזכרתי עכשיו?
המקרים האחרונים שאירעו בציבור שלנו מהדהדים שוב ושוב את
נושא האחריות:
נכון, קל וצודק להאשים כל-כך הרבה גורמים חיצוניים שרודפים,
שונאים ומתנכלים אלינו.
אבל, כאן מגיע מבחן הבגרות: האם אנו נופלים למלכדות הדבש
הזו של 'אכלו לי' שתו לי', או שנצליח להישיר מבט ולומר, אפילו רק
לעצמנו, שכן, יש לנו גם טעויות לפעמים, ולא הכול מושלם.
ומותר לחדד אצלנו הוראות בטיחות ותקנות חשובות, ומותר לדבר
על זהירות בכבישים ובהפגנות, ועל זהירות בפעוטונים, ומרחק
מנחלים סוחפים.
ולא, לא כי מה שקרה בהכרח אירע באשמת מישהו חלילה.
לא. הנפטרים ז"ל אינם אשמים חלילה במותם, וגם לא הוריהם או
מחנכיהם.
אבל אחרי שקרה מה שקרה מותר גם לנו, כציבור, להתבונן ולהפיק
לקחים כיצד להתמודד טוב יותר עם אירועים שלא יבואו חלילה..
וכיצד לשפר נהלים רעועים.
או במילה אחת: אחריות.

שבוע טוב ומבורך!

עימוד ועיצוב

Gordon

0583.282.587

להצטרפות לקבלת
המגזין לחצו כאן או
חפשו בנדריים פלוס

טוויט

טרגדיה במבט אמוני

עם ישראל נמצא בתקופה לא פשוטה. מחוץ תשכל חרב, ומחדרים אימה.

פיוטו של רבי אמנון, "ונתנה תוקף" – מקבל משמעות אקטואלית ומצמררת: מי במים, מי באש ומי במגיפה.

בחורי חמד טובעים, נדרסים. תינוקות נחנקים ל"ע, ועולם התורה מותקף מבית ומחוץ, אנשים ונשים חולים ומתייסרים ומאות יתומים מתהלכים בינו.

נשאלת השאלה, כיצד עלינו להתייחס אל המאורעות הללו? כיצד אנו יכולים לבצר את אמונתנו, ולהעניק תשובה לשאלה הפורצת בתוכנו, בין אם היא ראויה ובין אם לא: "על מה עשה ה' ככה לעם הזה".

כשאנו שומעים על אסונות, על רציחות מידם של בני ישמעאל פראי אדם, על מגיפות ועל משפחות שנהרסו באבחת רגע או לאחר מחלה קשה, המציאות הזו נראית לנו כאכזרית.

כמובן, על ההולכים – אין מקום להצטער. הם – עזבו עולם חולף, ועברו לעולם שכולו טוב, להתענג בזיו השכינה ולחסות תחת כנפיו של אבא אוהב.

לפני שנים רבות, יצאו ארבעה בני עליה משיבת פוניבז', למשימת הצלה רוחנית במסגרת 'יד לאחים'. בדרכם בחזרה, נהרגו כל הארבעה בתאונת דרכים מחרידה, שהסעירה את עולם התורה כולו. הגאון רבי שמואל רוזובסקי זצ"ל, אשר הגיע לנחם את אחת המשפחות, סיפר להם סיפור שראה בספר קדמון.

וכך סיפר: מעשה בשני אחים, תאומים, אשר ישבו להם יחדיו במעי אמם. במשך תשעה חודשים ישבו האחים זה עם זה, למדו תורה מפי המלאך ונר דולק על ראשם, אכלו ממה שאמם אוכלת ושתו ממה שאמם שותה, ומאומה לא טרד את מנוחתם.

עד לאותו היום – - - ביום בהיר אחד, ותיבקע הארץ. אחד האחים, הגיע לאויר העולם, בעוד אחיו התאום – נותר במעי אמו. אותו האח, אשר נותר לבדו – פרץ בבכי תמרורים על אחיו.

"איפה אתה, אחי! מה קרה לך! תשעה חודשים היינו ביחד, ועתה, ברגע אחד, אבדת מן העולם!"

האם יכול אותו האח להבין, כי אחיו יצא מהעולם המצומצם, הקטן, הצפוף, בו היה כלוא – אל עולם גדול ומאיר, בו נפלאות לאין מספר?

האם הוא יכול להבין, כי זה עתה יצא אחיו מחשיכה ואפילה, לאור גדול? האם יכול הוא

לתפוס כי מי שנותר בבית הכלא, לעת עתה, הינו הוא עצמו – אשר טרם הגיח אל העולם אליו הוא מיועד?

לא... לא ניתן להסביר לו זאת. אולם אנו, מבינים את הדבר היטב! אנו כלל לא מרחמים על האח שהגיח לאויר העולם...

להיפך: אנו משתוקקים ומחכים לרגע בו יצטרף אליו גם אחיו התאום, וייצא מבית כלוא שבמעי אמו – אל מרחבי העולם המופלא שהכין בעבורו אבא שבשמים!

ובכן, הוא הדין והוא הדבר, באשר להתייחסותנו כלפי המוות... אנו לא יכולים לתפוס, כל עוד אנו נמצאים בעולם הזה, הגשמי והחומרי, כי העולם בו אנו נמצאים – אינו אלא עולם חשוך, עולם של כלא, עולם של אפילה...

אנו לא יכולים להבין, כי העולם האמיתי – ממתין לנו 'בחוץ', לאחר שנשתחרר מכבלי החומריות ונעבור לעולם שכולו טוב... אנו שבויים בתפיסה המצומצמת והמוגבלת שלנו, ואיננו יכולים להשיג את מה שמעבר לה...

אולם זו האמת! ההולכים, אלו שהגיעו לבית עולמם האמיתי – מאושרים... הם הגיעו אל התכלית, אל היעד, אל המקום המתאים באמת לנשמתם אשר חוצבה מתחת כסא הכבוד! עליהם – אין לנו סיבה לרחם... הרחמים מתאימים רק לנותרים, לילדים רכים שהתייתמו מהוריהם, לאלמנות שאיבדו את בעליהן והורים שהשכול היכה בהן. עכשיו, משבירנו נכונה את הנקודה נמשיך לעסוק בעז"ה בסוגיא סבוכה זו: צערם של הנותרים..

ליקוט
עצות
והזכרות

ראש הישיבה
הגאון רבי
שלמה
קניבסקי
שליט"א

ראש ישיבות
'קרית מלך'
'ותפארת ציון'

אור
אור
אור

כלומר – יש לנו כאן פושע סדרתי מסוכן ונועז שלא חושש לחזור למקום הפשע.

והשאלה הגדולה שכל הורה שואל את עצמו – מה עושים?

איך נדע שילדינו מוגנים מטרמפים מסוכנים חלילה

אולי נתחיל מ – מה לא עושים?

לא הייתי ממליץ לתלות מודעות אזהרה וכדו' שנחשבות לפגע רע בעצם תלייתם,

וברור אין שום טעם להתחיל לתחקר את בנינו בצורה שתהפוך לשיחה לא נעימה,

וגם פתרון הקסם שאולי חלקנו חושבים עליו כעת – "להפסיק ליסוע בטרמפים", לא כ"כ ניתן ליישום במבחן המציאות,

ברור שעדיף שבחור ישיבה לא יסע בטרמפים, גם בנסיבות המתוארות וגם מעוד סיבות רבות אחרות,

אבל זה בערך כמו להגיד לבחור לא לאכול טשולנט בליל שישי, לא לחזור מחתונה מאוחר בלילה, לא לאסוף כסף בפורים,

כולם אוכלים, כולם חוזרים מאוחר, כולם אוספים.

כולם נוסעים בטרמפים,

למה הוא לא???

אה -- גם העצה ששמעתי כמה פעמים להגיד לבחור שאם עוצר טרמפ שיקפיד לשבת מאחורה, לא עובדת במבחן

מהר מאוד הוא מבין שהנהג מנסה בכח להתעסק איתו בצורה פוגענית וקשה,

כעת הוא התרכז רק במחשבה אחת – - -
- איך הוא בורח מהרכב הממולכד הזה.

הוא הרגיש קפוא ומותקף אבל הצליח לומר משפטים כמו

"ההורים שלי לא מרשים"

"אני רוצה לרדת",

הנהג שהבין שזה לא הולך לו, הפסיק ברגע אחד להיות נחמד ופשוט נטש אותו באמצע הדרך בשום מקום,

הבחור ירד ושירך איכשהו את דרכו הביתה, ומיד שיתף את הוריו באירוע הקשה שעבר.

ההורים המזועזעים – התקשרו מיד לעדכן את המשגיח בישיבה. ועל מה שקרה אח"כ – סיפר לי המשגיח בעצמו,

ברגע ששמע על הסיפור הוא תלה שלט בישיבה וכתב ברור שאין לבחורים לעלות על טרמפים כי יכולים לקרות דברים בעייתיים

ובאותו יום, הוא מספר,

הגיעו אליו שני בחורים בנפרד בלי קשר ובלי תיאום ביניהם,

וכל אחד מספר למשגיח – את אותו סיפור, כך קרה גם איתם,

אברך מציע טרמפ, מצב סכנה, נטישה.

איך למנוע סכנה-בטרמפ?

זה קרה בשכונה מרכזית בעיר חרדית, בחור שסיים את סדר יומו בישיבה קטנה המתין לאוטובוס,

הוא היה לבד בתחנה אבל במקום רועש יחסית, כביש ראשי עמוס בתנועה,

רכב עצר ליד התחנה ממנו הציץ אברך נחמד לא מוכר הציע לבחור לעלות,

הוא נוסע בדיוק לאותו כיוון.

הבחור היסס רגע אבל האברך הנחמד שידל אותו להזדרז והוא עלה,

הרכב נוסע רחוב או שניים והבחור מרגיש רע, משהו ממש מאיים עליו,

וברורה שמונעת ממקרה כזה להתרחש.
זו העצה הכי מומלצת שהייתי נותן.

והאמת שמכל המקרים בסגנון הזה שהגיעו אלינו למרכז מענה במשך השנים, אף פעם לא זכור לי שהיתה פגיעה בטרמפ כאשר ברכב היו שני בחורים.

תמיד זה טרמפיסט אחד.

ואת זה – בקלות אנו יכולים למנוע!

טיפת תשומת לב, לשים את הדברים על השלחן, בשיחה נעימה ובהבנה, ובע"ה לא ניאלץ להתמודד עם כזו בעיה

קוראים יקרים אני מזכיר שאם יש נקודה מסוימת שחשוב לכם לקבל מידע יעיל ומהיר בסגנון הטור הזה, מוזמנים להקיש על הקישור כאן למטה ולכתוב לי על כך עכשיו

ונכונה,
ההמלצה שלי ---- למצוא הזדמנות קרובה, כאשר אנו בשיחה נעימה איתו,

לשים על השלחן את הנושא ולומר לו שחשוב לנו לשתף אותו שיש פה ושם אחת ל.. אנשים בעיתיים מאוד שיכולים לפגוש אותנו דווקא בטרמפ תמים,

ולכן העצה שלנו, והבקשה שלנו, שכאשר קורה ואתה נוסע בטרמפ,

תקפיד שזה יהיה רק כשאתה עם עוד חבר.

אין מצב שאתה עולה לבד על טרמפ.

זהו. הכי קל הכי פרקטי. וזה עובד. זה מונע כל אפשרות לפגיעה. מידיעה

אם הבחור מעונין לדבר ולהבין אפשר גם להסביר, וזה נכון, שאם קורה מקרה כזה חלילה של נהג טרמפ שהוא בעייתי וחולני, הוא מחפש קרבן חלש, וזה לא חייב להיות שהבחור חלש, אבל עצם זה שבחור עומד לבד ונזקק לטובתו של נהג הטרמפ - הוא נמצא ב'עמדת חולשה' מול הנהג,

אבל אם הוא עם חבר - זה עוצמה פשוטה

איך למנוע סכנה- בטרמפ?

המציאות. ואם הנהג יאיץ בו לשבת קדימה כי מאחורה יש שקיות על המושב, כמה הוא יוכל להתעקש ולסרב??

אז מה כן עושים כדי לא להגיע לכזה נזק חס וחלילה?

אם אנו רוצים לכבד את הסיטואציה שכבחור ישיבה הבן לפעמים נוסע בטרמפים,

אבל יחד עם זה להעיר את תשומת ליבו ולתת לו כלים פרקטיים להתגוננות בריאה

ליעוץ דיסקרטי

ניתן לפנות אלי בטל': 02-9993111

הרשמה לפוסט השבועי לקבל ידע וכלים חשובים שלחו בקשת הצטרפות:

maaneh@maaneh.org

יש נקודה שתמצאו לקבל עליה מידע בטורים הבאים?

מוזמנים לכתוב לי עכשיו: al@maaneh.org

חוסר הנוחות הזה הוא סימן של דיוק. הוא ההוכחה לכך שה"אני" שלכם התפתח, והוא כבר לא מוכן להסתפק במה שהיה פעם "בסדר". זה לא שהעולם הפך לקשה יותר, זה פשוט הקול הפנימי שלכם שנהיה צלול יותר. הוא כבר לא מוכן לוותר על מה שנכון לו.

הטיפול שלי: כשמשהו מתחיל להציק, אל תנסו "להשתיק" את זה. תקשיבו לזה.

זה הסימן הכי ברור לכך שאתם בדרך למקום מדויק יותר בחיים שלכם.

שלכם,

הרב חנניה מנס

מרצה, יועץ רגשי ומנחה הורים בכיר.

להערות / הארות - n3201525@gmail.com

058.320.1525

קרה לכם פעם שהסתכלתם על השגרה שלכם, על שיחה רגילה עם חבר, או אפילו על הדרך שבה אתם מנהלים את היום – ופתאום משהו שם הרגיש "לא זה"?

שום דבר בחוץ לא השתנה. הטלפון אותו טלפון, העבודה אותה עבודה, והאנשים אותם אנשים. אבל בפנים, משהו התחיל לחרוק. דברים שפעם זרמו לכם בטבעיות, מתחילים פתאום להציק, לעייף או אפילו להכעיס.

אל תיבהלו. אתם לא הופכים להיות "קשים" או "רגישים מדי". אתם פשוט גדלים.

האינטואיציה שלנו היא בדרך כלל להאשים את עצמנו: "מה נסגר איתי?", "למה אני כזה כבד?". אבל האמת היא הפוכה לגמרי.

**כשהבגד שהיה
נוח מתחיל
פתאום ללחוץ!**

מדור צמיחה כלכלית

מדברים
עסקים

נחום ברוק

אסווא

נוטים להעדיף פעולות שמקטינות סיכון מיידית, גם אם הן פוגעות בסיכוי לצמיחה עתידית. זהו מנגנון טבעי, אך בעולם העסקי הוא עלול להפוך למלכודת.

וכאן נכנסת הדאגה. הדאגה היא אולי הגורם המעכב הגדול ביותר בצמיחה עסקית. לא חוסר כישרון, לא חוסר עבודה קשה - אלא דאגה מתמשכת קדימה: מה יהיה אם זה לא יעבוד? מה יקרה אם אעלה מחיר ואאבד לקוחות? ומה אם אשקיע ולא אראה תוצאה?

לא במקרה, המילה "דאגה" חסרה את האות ב' - "ביטחון". כאשר ההחלטות מתקבלות מתוך חוסר ביטחון - שכלי והשקפתי - גם החלטות טובות עלולות להיתקע. וכאשר ההשקפה מתייצבת, והפעולה נעשית מתוך עקרונות ברורים ולא מתוך פחד - חסמים רבים פשוט נעלמים.

בשטח זה נראה כך: בעל עסק שמפחד להעלות מחיר, אבל שוחק את עצמו ואת העסק. עסק שממשיך למכור מוצרים לא רווחיים "כי התרגלו", ובמקביל מצמצם פרסום ושיווק.

או משפחה שמקצצת שוב ושוב

פחות עובדים, פחות שעות, פחות פרסום, פחות השקעה.

ורק לעיתים רחוקות נשאלת השאלה ההפוכה: היכן אפשר להגדיל רווחיות, לדייק תמחור, לשנות תמהיל מוצרים, או לייצר מנוע הכנסה נוסף.

אותה תופעה קיימת גם במשקי בית. כשיש קושי, או אפילו רצון להתקדם, המחשבה הראשונה בהרבה מקרים היא צמצום: פחות קניות, פחות יציאות, פחות "מותרות". במשקי בית בחלק מן המקרים זו החשיבה הנכונה, אבל אצל עסקים - המחיר של החשיבה הזו עשוי להיות כבד במיוחד.

הסיבה לכך אינה חוסר ידע. רוב בעלי העסקים יודעים, לפחות ברמה העקרונית, שקיצוץ אינו אסטרטגיה לטווח ארוך. הסיבה עמוקה יותר: האדם הוא יצור הישרדותי.

כאשר מתעורר איום - גם אם הוא רק נתפס ככזה - המוח שלנו עובר למצב הגנה. הוא לא מחפש הזדמנויות, אלא מחפש ביטחון. לא איך להתרחב, אלא איך לא ליפול.

מחקרים בפסיכולוגיה התנהגותית מראים שבמצבי לחץ כלכלי אנשים

מצמצמים מתוך הישרדות - ומפספסים את הצמיחה

למה עסקים נתקעים בקיצוצים במקום להגדיל רווחיות - ואיך אותו מנגנון פועל גם במשקי בית

שאלתם את עצמכם פעם מדוע אצל בעלי עסקים רבים, ברגע שמופיע לחץ תזרימי, תפעולי או שיווקי, החשיבה הראשונה הולכת כמעט תמיד לכיוון אחד: איפה אפשר לקצץ?

מדור צמיחה כלכלית

מדברים
עסקים

נחום ברוק

מסילות

להם לשרוד גם כשכל השאר קרס סביבם. וסיפור קטן לסיום: יועץ עצמאי סיפר לי שבמשך שנים היה מוסיף לכל תהליך "בנוס" – פגישה נוספת, ליווי מעבר, זמינות כמעט מלאה. יום אחד, בעקבות שחיקה, הוא החליט לשנות דבר אחד בלבד: כל תוספת – קיבלה שם ומחיר. לא גבוה, אבל קיים. להפתעתו, רוב הלקוחות ויתרו על התוספת – ושביעות הרצון דווקא עלתה. למה? כי מה שנשאר היה מדויק, ברור, ומכבד לשני הצדדים.

לפעמים, שירות טוב יותר לא נוצר מלתת יותר, אלא מלהגדיר טוב יותר. כי בסופו של דבר, לקוחות לא זוכרים כמה נתת מעבר. הם זוכרים אם היה ברור, מקצועי, ואם היה נעים להיות בתוך מערכת היחסים הזו. ועבור עסקים, ברור ומדויק הוא לא פחות חשוב מהנדיבות – הוא מה שמאפשר להחזיק לאורך זמן.

להסכמה – אבל הם צופים שזה יהיה סטנדרט. בדיוק כמו בתמחור שנאמר בהיסוס. השירות העודף ללא גבולות אינו מייצר נאמנות, אלא ציפייה חדשה ובלתי נגמרת. וההוצאות? הן עדיין שם.

וזה מחלחל גם לבעל העסק. ככל שהוא נותן יותר מעבר למה שסוכם, בלי מסגור ובלי גבול ברור, כך עולה אצלו תחושת "אני נותן הרבה ומקבל מעט". התחושה הזו לא תמיד נאמרת – אבל היא נוכחת. והיא מחלחלת לשירות, לתקשורת, ולעיתים גם למחיר העתידי. כאן בדיוק אנחנו נוגעים בשורש: הגבולות הכלכליים אינם ניגוד לאנושיות – הם תנאי לה. גבול ברור וגבול כלכלי מייצרים לא רק ציפייה מוגדרת אצל הלקוח, אלא גם תחושת ביטחון אצל בעל העסק.

וזו לא רק תאוריה. מסעדנים שהצליחו להישאר בזירה מדברים על כך שהדיוק בהגדרת ההצעה הוא מה שמאפשר

הגבולות
הכלכליים
אינם ניגוד
לאנושיות

לתגובות והערות ניתן לפנות לנחום ברוק
מנהל מקצועי במסילה במייל nb@mesila.org

מחפש שידוך

"ערב טוב, מה שלומך?"

קיבלתי עדכון מאבא של המועמדת, והם מוכנים שתיפגשו"

זו הייתה שיחת טלפון קצרה מאחת השדכניות שליוו אותי תקופה די ארוכה.

היא תפסה אותי לאחר ארוחת ערב, רגע לפני שעליתי לבית מדרש, לסדר ג'

"איפה נוח לך להיפגש?"

היא שאלה

"איפה שלמעומדת נוח.."

עניתי

"טוב, אברר איתם ואעדכן אותך. לילה טוב"

נכנסתי לבית מדרש, ישבתי ליד החברותא שלי, עם חיוך שובבי, לא לפני שהנחתי את הטלפון שלי בחדר, שלא יהיו הסחות דעת,

התחלתי ללמוד, הייתה לנו סוגיה מסובכת, מסכת קידושין, והראש שלי צלל לתוך הגמרא

תוך כדי הלימוד, וההנאה ממנו, שמתי לב שנשארנו רק והחברותא שלי בבית מדרש.

עוד עשר דקות של לימוד, מנסים להבין את רבי עקיבא איגר על הסוגיה שלמדנו. ועלינו לחדרים

אני מדליק את הטלפון שלי. ורואה שלוש שיחות שלא נענו מהשדכנית

חזרתי אליה. זאת הייתה שעה מאוחרת,

"מה, התחרטת?"

שאלה חצי בצחוק.

"לא לא, פשוט הייתי באמצע

הלימוד"

עניתי

"הבנתי"

"יש לך פגישה ביום חמישי, בשעה שמונה בערב, בלובי של מלון תמר באשקלון. מאשר הגעה?"
"כן",

עניתי בהתרגשות.

"שיהיה לכם בהצלחה, לילה טוב"

הלכתי לישון עם חיוך. קראתי קריאת שמע שעל המיטה. וביקשתי מבורא עולם שיעזור לי בפגישה הזאת, ההצעה הזאת הייתה ממש איכותית וטובה לי

השבוע עבר בציפייה, הכנות. והמון תפילות לקראת הפגישה שלנו,

הגיע יום חמישי

התפללתי בהתלהבות, עם דמעות ב"שמע קולנו" שזה יהיה זה

לקראת השעה חמש אחר הצהריים התחלתי להתארגן. גיהצתי את החולצה הכי יפה שלי. התאמתי את העניבה לחליפה, חבשתי את הכובע שרכשתי לחג

מחפש
שידוך

יוסף חיים
יצחקי

איוולת

ורק אז התיישבתי גם אני
התחלתי להוביל את השיחה,
שממש זרמה. דיברנו על מה
שמדברים בפגישות הראשונות,
וגם קצת יותר לעומק.

הייתה אווירה ממש טובה.
"תגיד, מה העניין שלך עם
הזקן?"
היא שאלה

" הזקן שלי... זה סיפור ארוך. "
"רוצה לשמוע ? "
המשך בשבוע הבא

קמתי לקראתה

"רבקה?"

"יוסף חיים?"

היי , זה אני. ערב טוב, מה
שלומך?

ברוך השם. מה איתך ?
"אני מעולה, בדיוק קולט כאן
כמה חברים "

"דיי נו. שיהיה להם בהצלחה."
"אמן , גם לנו, "
"אמן "

הובלתי אותה לפינה שלי. הוזזתי
לה את הכיסא , היא התיישבה.

שתפו אותי אם היה לכם חשש על מה "יורידו אתכם בשידוכים"
yosefyitshaki@gmail.com

מחפש
שידוך

זה סור על הדברים הקטנים
שמחזיקים אותנו בין יום ליום.
לא רגע של שלום, לא השלום גדולה
אלא יוליוס, אולי, בגדי, לחלשות,
ולא שקורה כלעזרים רגע אהרליש.

הניצוץ היומי כמו האילן

השבוע יחול ראש
השנה לאילנות
יש משהו מרגש באילן.
לא בגלל הפריחה,
אלא בגלל מה שקדם
לה.

הוא עבר שנה לא
פשוטה.
גזמו אותו. קיצצו
ענפים.

הורידו ממנו חלקים
שהיו פעם ירוקים וחיים.
לפעמים זה נראה
אכזרי, כאילו לקחו
ממנו יותר מדי.

ובכל זאת
כשהזמן מגיע, הוא
מתחדש.

בלי דרמה. בלי תלונות.
שורשיו עמוק באדמה,
והוא זוכר מי הוא.
שוב הוא מצמיח
ענפים, שוב נותן פירות.
טובים. איכותיים. כאלה
שמצינים את מי שמגדל
אותו.

נכון, לפעמים מנערים

אותו.
לפעמים יורדים עליו,
בוחנים אותו, מצפים
ממנו ליותר.
אבל הוא נשאר איתן.
לא כי קל לו אלא כי
יש לו מטרה.

יש ימים שאנחנו בדיוק
כמו האילן הזה.
עברנו גיזום.
ויתרנו, נפרדנו, כאבנו.
משהו בנו נחתך,
לפעמים בלי שביקשנו.

אבל ט"ו בשבט מזכיר
לנו:

התחדשות לא תמיד
נראית כמו התחלה
נוצצת.

לפעמים היא תהליך
שקט, עמוק, פנימי.
כזה שקורה מתחת
לפני השטח.

וגם אם השנה טלטה
אותנו,

וגם אם ניסו לנער
אנחנו עדיין כאן.
שורשינו חזקים.

ואנחנו נותנים את הכי

טוב שאנחנו יכולים.
וזה, בדיוק זה,
יותר ממספיק.

השנה הזו לא ליטפה
אותי.

היא גזמה. קיצצה.
הורידה ממני ענפים
שחשבתי שאני צריכה
כדי להחזיק מעמד.

דברים שנראו פעם
חלק ממני נעלמו.

לפעמים זה כאב.
לפעמים זה בלבול.
ולפעמים פשוט השאיר
אותי רגע בלי עלים,
עומדת מול עצמי.

ובכל זאת, כמו האילן
משהו בי לא נשבר.

ט"ו בשבט מזכיר לי
שהתחדשות לא
תמיד נראית כמו
פריחה.

לפעמים היא
מתרחשת עמוק
באדמה, בשורשים.
במקומות שאף אחד

לא רואה.

ניערו אותי.
דיברו עליי.

ציפו ממני, לפעמים
יותר ממה שיכולתי
לתת באותו רגע.

אבל נשארתי עומדת.
לא קפואה יציבה.

לא כדי להוכיח.

אלא כדי להמשיך
לתת את הכי טוב שאני
יכולה.

בקצב שלי.
באיכות שלי.

ואולי זה כל הסיפור:
גם אחרי שנה קשה, גם
אחרי גיזום

אני עדיין מביאה פירות
טובים.

לא מושלמים.
אמיתיים.

והשבוע, בט"ו בשבט,
אני בוחרת להזכיר
לעצמי:

מה שנגזם פינה מקום.
ומה שנשאר חזק יותר
ממה שחשבתי.

הניצוץ
היומי

רעות

יוצרת
אומנות

טקוואו

במהלך לימודי איור דיגיטלי, כשהגענו לשלב איור הדיוקן – הבנתי מיד שזה המקום שלי.

הדיוקן הראשון שציירתי היה שלי ושל אמא שלי, והענקתי לה אותו ליום הולדתה. ההתרגשות שלה הייתה עצומה, והיא אמרה שאין הכרת הטוב גדולה מזה.

במשך כל ילדותי ונעוריי היא השקיעה בכישרון הציור שקיבלתי מאת ה', והאיור שלנו יחד ריגש אותה מאוד.

לאחר מכן איירתי גם את דיוקנו של אבי הי"ו, ואז הבנתי שיש לי ביד כלי מבורך לשמח אנשים, לרגש ולהעניק משלי לאחרים.

מאז, כל דיוקן שאני יוצרת הוא לא רק ציור אלא סיפור, חיבור ונשמה.

מה משך אותך דווקא לפנים האנושיות? אני חושבת שעדיין היה מוקדם מדי להבין שלשם אני נמשכת. הקב"ה גלגל שכך אתחיל.

בחודש אדר, כמה חודשים לאחר שאיירתי את דיוקנו של אבי הי"ו, נפטר נער בן שלוש-עשרה ממחלה, לאחר עשר שנות התמודדות. אמא שלי, שהכירה את אימו, הציעה לי לצייר את דיוקנו ולהעניק אותו למשפחה בשבעה.

השגנו תמונה, וישבתי לאייר בעיניים דומעות ובלב רוטט. ציירתי ילד-נער עם עיניים חכמות, גומת חן ושיער שרק התחיל לצמוח.

למחרת הלכנו לנחם. האמת היא שרעדתי מאוד.

הודיה בושארי הגיעה אל"י מתוך המגזין, והייתה לי הזכות להכיר אישה מעוררת השראה ולחוות את האומנות שלה דרך דיוקנאות שנוגעים עמוק בלב

אז הודיה ספרי לי קצת על עצמך

נעים מאוד, שמי הודיה בושארי, בת 30, אשת אברך ב"ה ואמא לשלושה אוצרות, בעלת סטודיו לחוגי ציור לילדים בנתיבות, ומייסדת המותג „דיוקן עם נשמה” – איור דיוקנאות ברמה גבוהה. היצירה עבורי היא הרבה מעבר לאומנות – היא שפה, חיבור ושליחות.

מה היית רוצה שידעו עלייך?

בעלי ואני עוסקים בקירוב רחוקים, ומדריכים יחד חתנים וכלות שמתקרבים ליהדות. זה חלום שחלמתי עליו שנים – למסור שיעורי תורה ולקרב את בנות ישראל לאבינו שבשמיים. אני מרגישה שזו זכות גדולה לשלב בין אמונה, נתינה ואהבת ישראל.

מהי הצלחה בעינייך?

הצלחה בשבילי היא להיות רעה טובה ואמא טובה וסבלנית.

יום שמסתיים בחיוך ובנחת – כשבמהלכו הספקתי להכין ארוחות, לנקות, לעבוד בחוגים, להכיל את ילדיי, ובסופו להשכיב אותם לישון בחיבוקים ושירים – הוא יום שבו אני שמה כתר על ראשי.

זה ממש לא מובן מאליו בעיניי. אימהות היום טובעות בים של מטלות, מגדלות ילדים, עובדות שעות רבות מחוץ לבית – ועדיין שומרות על חיוך וסבלנות. בעיניי, זו ההצלחה הכי גדולה שיש.

בואי נדבר על אומנות, דיוקנאות ונשמה
מתי התחלתי לאייר דיוקנאות?

כבר למעלה משש שנים שאני מאיירת דיוקנאות.

הודיה בושארי, דיוקן עם נשמה

הטור הזה נולד
כדי לעצור
ולהקשיב.

לנשים שונות,
בחירות שונות,
חיים אחרים

אבל עם שאלות
שמרגישות
מוכרות לכולנו

ובהבחנה בפרטים מתוך תמונה.

מאז שאני זוכרת את עצמי הייתי טובה בלהעתיק אחד על אחד, ובעיקר בציור דמויות. אפילו מהסתכלות בלבד.

כשהייתי מורה, הייתי מציירת על הלוח את התלמידות המצטיינות. אמנם בסגנון קריקטורי, אבל עם דמיון מפתיע ממש לאותה תלמידה.

אני שמה לב לפרטים הקטנים והדקים ביותר – ורידים, נימים, נקודות חן, ריסים – כל מה שגורם לדיוקן להיות ריאליסטי ולהיראות כמעט כמו צילום.

איך את מתמודדת עם ביקורת?

אני אוהבת ביקורת.

זו הדרך היחידה שלי להצליח לאייר את האדם בדיוק כמו שהיה.

ואין כמו הערות של המשפחה הן הכי מדויקות והכי חשובות.

יש דיוקן שלא הצלחת לשחרר?

האמת שלא.

אם זה דיוקן בהזמנה אני רק מחכה לרגע שהמשפחה תקבל אותו ותתנחם בו.

אם זה איור של רב החלום שלי הוא שכל בתי ישראל יתלו את איורי גדולי ישראל שאיירתי.

ואם זה איור שציירתי בהתנדבות אני כמחה לרגע שבו אוכל להעניק אותו למשפחה ולראות את ההתרגשות והדמעות בעיניים.

מה למדת על עצמך דרך הציורים שלך?

למדתי שמותר לי לבכות ולהתפרק וזה בסדר. אני עובדת עם הצד הכואב יותר של החיים, איורי הנצחה, ולכן אני צריכה למלא את המצברים בכוחות, כל פעם מחדש.

את האדם, או את מה שמאחוריו?

בוודאי שאת מה שמאחוריו. אי אפשר להתנתק. אני מציירת עיניים, הבעה, חיוך ועולם שלם שכבר איננו כאן.

יש רגעים שבהם אני עוצרת את העבודה, כי הדמעות מטשטשות לי את המסך.

איך אמנות יכולה לרפא או לחזק?

זה מה שמדהים אותי בכל פעם מחדש.

התגובות של בני המשפחה כשהם מקבלים את הדיוקן ממחישות לי עד כמה ציור יכול לנחם ולרפא את הלב.

אישה אחת, שציירתי לה את דיוקן אמרה, אמרה לי:

"כשנכנסו עם הציור קמתי לכבודו, כאילו אמא נכנסה עכשיו לבית שלי. מאז אני כל הזמן מסתכלת בציור, ולפעמים אפילו מדברת אליה דרכו."

משפחה אחרת סיפרה לי שלפני הקידוש הבן הרים את עיניו אל הציור של אביו ואמר:

"אבא, בכבוד – תקדש."

ומשפחה נוספת כתבה לי שאחד הדודים חזר מבית העלמין, ראה את הדיוקן תלוי מעל כיסאו של האב ואמר בהתרגשות:

"הנה, טאטי חזר."

מה האתגר הכי גדול בציור דיוקנאות?

הדיוק. אין אפשרות לטעות.

כשיש טעות זה נראה כמעט הוא... אבל לא ממש.

לא כל צייר יכול לצייר דיוקנאות. יש ציירים עם דמיון רחב מאוד, שיודעים לצייר מהראש ועל פי כללים, אבל פחות טובים בהעתקה מדויקת

לא ידעתי כיצד יקבלו את הציור.

תגובת ההורים הפתיעה אותי לחלוטין הם התרגשו עד דמעות, התפעלו עמוקות, ולמחרת אף עלו עם הציור לבית העלמין. מאז, הציור ליווה אותם לכל מקום. לאחר זמן מה הם יצרו מהציור מגנטים עם הכיתוב:

"כל מה שה' עושה – הכל לטובה"

והפיצו אותם באלפי עותקים.

באותו רגע הבנתי: זה לא רק כישרון. זו גם שליחות.

והנה, שש שנים אחרי, זכיתי לאייר עבור משפחות רבות את יקיריהן בהזמנה וגם בהתנדבות. זכיתי לראות בעיניים אדוות של אור וטוב שמתפשטות בעולם.

מה את מחפשת בפנים לפני שאת מתחילה לצייר?

כשפונה אליו משפחה לאייר דיוקן הנצחה של סבא, סבתא, נער או ילדה, השלב הראשון הוא בחירת התמונה. הם בוחרים תמונה אחת שהם מרגישים שמבטאת יותר מכל את העיניים הטובות ואת הלב החם של יקירם.

לאחר מכן אני מבקשת תמונות נוספות, שיעזרו לי להכיר את הדמות לעומק: את גווי העור המדויקים, את הצבעים, ואפילו את הצלקת הקטנה מעל הגבה או נקודת החן שאפיינה אותו.

מעבר לכך, אני מבקשת קונטרס או חוברת שכתבו עליו. לפני שאני מתחילה לצייר, אני מדליקה נר ומבקשת שיעמוד לי לזכות שאזכה לתת למשפחה ולו מעט נחמה.

האם את מרגישה שאת מציירת

שלעולם
לא מאוחר
ללמוד את
מה שאת
מתחברת
אליו, ולעבוד
במה
שעושה לך
טוב.

תקציפ
למים – ותקבלי עזרה משמיים.

**איזו אישה אחרת נתנה לך השראה,
ולמה?**

אמא שלי. אישה אגדה.

כל החיים תמכה בי, השקיעה בכישרון שלי מאז
שהייתי ילדה, ועד היום מפיצה עליי ועל משפחתי
אור וביטחון.

אין ציור שהיא לא תחמיא עליו, ותפרגן כאילו
הוא הציור הראשון שלי.
אני מאחלת לה רק בריאות ואריכות ימים.

שמחתי להכיר לעומק את הודיה.
ולכן אני רוצה לומר קוראות יש ציורים שנשארים
על הדף.

יש כאלה שנכנסים ללב, מדליקים אור קטן,
ומשאירים חותם של נחמה.

בין עיפרון לנר, בין דיוק לפרטים לאהבה לאדם
הודיה בושארי ממשיכה לאייר לא רק פנים,
אלא נשמות.

גם את רוצה ראיון איתי? יש לך דרך
לעניין את הקוראות?
כתבי לי. Reut.magazin@gmail.com

Reut.magazin@gmail.com

סביבי.

ברגע שהילדים הולכים לישון, הבית מסודר
ובעלי בכולל ערב יש לי פניות רגשית לשבת
ולצייר, לפעמים כמה שעות ברצף.

אני מאוד אוהבת את הלילות. רק בהם אני
מצליחה לעשות הכול.

מה ממלא אותך מחוץ לסטודיו?

האמת? אני טיפוס שכמעט לא יוצא מהבית. לא
להליכות ולא לשופינג.

אני מאוד אוהבת את הבית, ואם הייתה לי
אפשרות הייתי בשמחה עקרת בית

אני אוהבת את מה שאני עושה, ולכן מרגישה
מאוד מלאה.

החוגים, הדיוקנאות והמשפחה שלי ממלאים
את כל כולי.

**מה היית רוצה שאנשים ירגישו
כשהם מסתכלים על הדיוקנאות
שכך?**

שירגישו ששמתי בציור את כל הלב והנשמה.

על מה את חולמת עכשיו?

כשנולדה האחינית שלי, אחותי ביקשה שאכין
לה ציורי צדיקים לעגלה.

בהתחלה הופתעתי מהבקשה, אבל איך אפשר
לסרב לאחותי היחידה?

יצרתי ספרון צדיקים לעגלה עם הציורים שלי,
ונוצר ביקוש גדול.

החלום שלי הוא שכל תינוק בעגלה ובעריסה
יניחו את הספרון הזה שנוצר בעמל רב ובאהבה
גדולה.

לסיום

**אם אישה אחת תיקח משהו מהשיחה הזו –
מה היית רוצה שזה יהיה?**

אמא שלי אמרה לי פעם:

"איזו עבודה בחרת לעצמך..."

ואני עניתי לה:

"לא אני בחרתי בה. העבודה הזו בחרה בי."

**אני לא מתרגלת לעבודה שלי.
איך אפשר?**

פעם אני מציירת ילדה בת יחידה שחיכו לה
כל כך הרבה שנים ונפטרה ממחלה.

פעם תינוק קטן שהספיק לתקן את תיקונו
בעולם תוך חודש ימים.

פעם את כפיר ביבס, החטוף הקטן שנרצח
בשבי.

ופעם אב למשפחה שנפל בלבנון.

מה שנותן לי הכי הרבה כוח אלו שיחות
באמונה. בזמן הציור אני שומעת הרצאה

– וכך מצליחה להירגע, לנשום, לזכור שיש
מנהיג לבירה, שלכל אחד יש מסלול חיים
משלו.

אני מודה. בלי סוף.

כל יום, ובעיקר בלילה.

מחבקת את הילדים הרבה, נותנת להם
"תרכיז של אמא", וזוכרת את העיקר ואת

המהות – קודם כל אישה ואמא, ורק אחר
כך ציירת.

רגע לפני השינה אני מודה לה' שכולם כאן
בבית בריאים ושלמים, שכל בני משפחתי

חזרו היום בשלום. מודה על כל יום, ויודעת
ששום דבר בעולם הזה לא מובן מאליו.

**איך את מאזנת בין יצירה
לפרנסה?**

אני מציירת אל תוך הלילה.

אני לא יכולה לצייר כשכולם מקפצים

אופנה
style
you

איך
להיראות
במיטבך
מבלי לקנות
מלתחה
חדשה

רבות מאיתנו חושבות שאם משהו לא עובד בארון, הפתרון הוא לקנות עוד. אבל לא פעם, מה שחסר לנו הוא לא בגד חדש, אלא מבט חדש על מה שכבר יש. אופנה חכמה מתחילה בהתבוננות, לא ברכישה.

1. להתחיל מסדר

ארון מסודר הוא חצי מהפתרון. כשאנחנו רואות בבירור מה יש לנו, קל יותר לשלב, לבחור ולהרגיש בטוחות.

פריטים שלא משרתים אותנו יותר, אפשר לשחרר. הם רק יוצרים עומס, לא אפשרויות.

2. לבחור שילובים, לא בגדים

אותו בגד יכול להיראות אחרת לגמרי בשילוב הנכון.

שמלה פשוטה עם ז'קט מדויק, חצאית מוכרת עם חולצה בגזרה טובה, ונעליים שעושות סדר בלוק, אלה הפרטים הקטנים שמרימים מראה שלם.

3. להקפיד על התאמה

בגד שיושב נכון תמיד יראה טוב יותר, גם אם הוא לא חדש.

לעיתים תיקון קטן, או התאמה באזור הכתפיים, עושה הבדל גדול יותר מקנייה נוספת.

4. לבחור צבעים שעובדים יחד

פלטת צבעים שקטה מאפשרת יותר שילובים עם פחות פריטים.

כשכמה בגדים "מדברים באותה שפה", קל יותר לצאת מהבית מסודרת ורגועה.

5. להשקיע בנוחות

נעליים נוחות, תיק מסודר, ובד נעים, אלה הדברים שמורגשים לאורך כל היום.

כשנוח לנו, אנחנו נראות בטוחות יותר, וזה ניכר כלפי חוץ.

לסיים

להיראות במיטבך לא אומר להחליף את הארון, אלא ללמוד להשתמש בו נכון.

פחות קניות, יותר דיוק, ויותר הקשבה לעצמך.

כי לפעמים, כל מה שצריך, כבר נמצא אצלך.

סטייל
נשי בלי
להתנצל

רעות

סטייל
נשי בלי
להתנצל

מעבר לניקוי, העיסוי עצמו מעודד זרימת דם לקרקפת, תורם לתחושת רוגע ומשפר את חוויית החפיפה הביתית. הידית הארגונומית מאפשרת אחיזה נוחה, גם בשימוש עם ידיים רטובות.

למי זה מתאים?

למי שמחפשת לשדרג את שגרת טיפוח השיער, לסובלות מקרקפת שומנית או עמוסת חומרים, ולכל מי שרוצה להפוך חפיפה יומיומית לרגע של פינוק.

השורה התחתונה:

מברשת עיסוי לקרקפת היא פריט טיפוח נגיש, פשוט ויעיל, שמוכיח שלא צריך מוצר יקר או מורכב כדי לייצר שינוי אמיתי לפעמים כל מה שצריך זה מגע נכון במקום הנכון.

מתחת לכיסוי הראש מתרחשת שגרה שלמה חום, לחות ועומס יומיומי. תשומת לב לקרקפת היא לא פינוק, אלא הקשבה לצורך אמיתי. שם מתחיל הטיפול הנכון, ושם נולד השינוי.

היכן ניתן להשיג?

שלחי לי מייל ואני אתן לך קישור למוצר שעולה פחות מ10 ₪
Reut.magazin@gmail.com

כיסוי ראש הוא חלק בלתי נפרד מהשגרה של נשים רבות, אבל הקרקפת שמתחתיו זקוקה לריענון אמיתי. חוסר אוורור לאורך שעות היום מחייב פתרון טיפוח שמעניק ניקוי עמוק, עיסוי וחידוש כבר בשלב החפיפה.

אז במיוחד בשבילך האישה החרדית

החלטתי בטיפול שמתחיל מהראש ויצאתי בסקירה למוצר חשוב שעוזר לרוגע וגם לעיסוי נעים אחרי יום עמוס,

מברשת עיסוי לקרקפת

טיפול שמתחיל מהשורש

בשיח הביוטי של השנים האחרונות, הקרקפת מקבלת סוף-סוף את המקום הראוי לה ולא במקרה. מברשת העיסוי לקרקפת היא אביזר קטן עם השפעה גדולה, שמכניס לשגרת החפיפה אלמנט של טיפול, רוגע ובריאות.

המברשת מעוצבת עם זיזי סיליקון רכים, המיועדים לעיסוי עדין של הקרקפת בזמן החפיפה או על שיער יבש. השימוש בה מסייע בפיזור אחיד של שמפו, בניקוי יסודי יותר של הקרקפת ובהסרת שאריות שומן ולכלוך מבלי לגרות את העור.

הטיפ השבועי

סקירת מוצרים

מברשת עיסוי
לקרקפת

פרק 52 כל הדרכים

תקציר:

דודי, הבן של יקי ומימי נפצע בגן ומיכאל בלס, מתנדב להסיע אותם לבית החולים.

"זה כאן" אמר מיכאל ונעצר מול מבנה שנראה כמו מחלקה אחת של שערי צדק "לא מומחים גדולים אבל אני מאמין שלתפירות ודברים מהסוג הזה, הם בסדר" באווירה אופטימית זו, יצאנו מהרכב וכשאני תומכת בדודי מצדו האחד ויקי מצדו השני ופסענו אל בית החולים המקומי.

כעשר דקות אחרי שהתמקמנו בחדר ההמתנה של המיון, הכריז מסך המספרים כי הגיע תורנו "וואו" התרשמתי "בירושלים יושבים יומיים במיון".

"אז היה שווה לעבור" יקי ניסה להוציא ממני הודעה שחרף ועל אף, אני מצדדת במעבר.

"בטח" הסכמתי "נכון דודי?" חוור וחלוש הוא הנהן בראשו, הדס אחרינו.

"אולי תישאר כאן ותברר מול בלס מסתדרים עם שירה" קצת באיחור נזכרתי בפחדיו של יקי ממראה מחט,

פלסטרים גדולים מדי או מכשיר לחץ דם. בנס אלתרתי תירוץ להשאיר אותו מאחורי הדלת שלא אצטרך להרגיע שניים מפוחדים.

"אני צריך גם לדבר עם הבחורים" הוא אמר בהקלה בולטת "להגיד להם שהיום אין שיעור. גם אם נחזור בזמן, אני לא מספיק מפוקס בשביל למסור, או שאולי אני אגיד להם לבוא אלינו למנגל?" הוא שלף רעיון מארץ הרעיונות ההזויים.

"נראה" עניתי תשובה לא מחייבת ונכנסתי.

הרופא בדק את הפצע, בצע חיטוי מהיר, אחות עמדה לידו, הגישה ציוד, מדדה לחץ דם ולא סגרה את הפה לרגע: "מה? אתם חדשים באזור? מה? הגעתם מירושלים? מה את אומרת? מירושלים להגיע לעמק? לא יאמן. מדהים איך שהמדינה הזאת זזה. אנחנו גרים קרוב באסופים. מכירה? לא מכירה? חבל. בואי לבקר"

סיפור
בהמשכים

שרי רובל

סיפור

מסוים.

"אני מקווה" היא נשמעה בלתי מאמינה בעליל "אז היום אני מבינה שלא רלוונטי, אולי מחר? תצאי אחרי העבודה ותבואי עם דודי ושירה ונקנה לכולכם בגדים".

"בסדר" עניתי לקונית.

"בעצם מחר זה לא טוב" נבהלה אמא מההסכמה המהירה "בטח דודי יהיה הפוך. אז יום ראשון הבא, בעצם, אולי תבואו ביום חמישי ותישארו לשבת?"

"בסדר" המשכתי להסכים עם כל מילה שנאמרה סביבי.

"יופי" שמחה אמא שתפה את אבא "אתה שומע זאב? הם כן רוצים לבוא" נאנחתי בשקט על שיחות שבהם טחנו את יקי ואותי התדיינו אם נבוא או לא נבוא ואיזה תירוצים נשמיע הפעם. במחי הסכמה אחת, הרסתי את כל התאוריות.

הבטחתי לאמא שאתקשר כדי

בשלב מסוים איבדתי את מילותיה והנהנתי כן בלי לדעת עם מה בדיוק אני מסכימה.

"מימי" יקי נכנס לחדר, הביט לצד בו היה קיר בלבד "אמא שלך רוצה אותך?"

"מימי" רחמים נטפו כל הדרך בין ירושלים לעמק "אני לא מאמינה. איך הוא פתח את הראש? כזה ילד רגוע?"

"איך את יודעת?" נדהמתי מהנבואה ששרתה עליה.

"יקי ספר לי, התקשרתי אליך וכרגיל את לא זמינה. והתקשרתי אליו כדי לשאול אותך אם יתאים לך לבוא היום אחרי הצהריים אבל הוא אמר לי שאתם בבית החולים. איך את מסתדרת שם? בטח מפוצץ ערבים".

"לא יותר מבתי החולים בירושלים" פזלתי על רופא רוסי ואחות שאם היא גרה באסופים, היא בטח מגדירה את עצמה דתיה על רצף

לבשר על סיומו הטוב של הטיפול. ליטפתי את דודי ששכב מותש על המיטה והבטתי סביבי "יקי" קראתי למקום שקודם היה מלא ביקי וברגע הבא היה ריק.

"כן" הוא נכנס בזהירות

"קח את הפלאפון ותדע שבשבת אנחנו בירושלים"

"בסדר" הוא נדבק מרוח ההסכמה שנחתה עלי.

"אתה יקי?" פנתה אליו האחות "אתה מוסר שיעור במורדות תבור? בטח זה אתה. אני אמא של תמיר, אתה לא מבין איך הוא משוגע עליך, תאמיני לי" היא פנתה אלי "בעלך עוד יחזיר לנו את כל הבחורים בתשובה רק שים לב" היא נפנתה אליו "שיחזרו בתשובה, ישמרו שבת, רק שלא יסחפו וילכו לישיבה"

בעל עסק?

כמה כסף כבר הוצאת על -
פרסום שלא הביא תוצאות?

טוויסט

פרסום וחשיפה במדיה הדיגיטלית

מקסימום תוצאות

במינימום השקעה

להצעת פרסום

טוויסט

להצעת פרסום

מ-ש-ת-ל-מ-ת!!!

להערות

והארות

לבקשות

למדור
קוראים כותבים

**קראתם?
אהבתם?**

נשמח שתכתבו לנו

שלכם תמיד
צוות המגזין